

EN SVAK VALGKAMP

En preken som ikke blir holdt

Sjur Isaksen

Sokneprest i Uranienborg

«Det er Ånden som gjør levende, kjøtt og blod duger ikke. De ordene jeg har talt til dere, er ånd og liv. Men det er noen av dere som ikke tror.» For Jesus visste fra første stund hvem som ikke trodde, og hvem som skulle forråde ham. Og han la til: «Derfor sa jeg til dere: Ingen kan komme til meg uten at det blir gitt ham av Far.» Etter dette trakk mange av disiplene seg unna og gikk ikke lenger omkring sammen med ham. Da spurte Jesus de tolv: «Vil også dere gå bort?» Simon Peter svarte: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige.» (Joh 6,63-69)

Gjennom endeløse TV-sendinger har mange blant oss levd tett på en amerikansk valgkamp og et amerikansk valg. Det var både fascinerende og skremmende å registrere hvor store ressurser som ble brukt, og hvor nøye gjennomtenkt strategien var. En presidentkandidat er underlagt en nesten umenneskelig disiplin. Kampen om å vinne folkets tillitt er komplisert og utmattende, med lite rom for feilskjær. Den som søker makt i et demokratisk samfunn, bør ha god kondisjon og mange gode hjelpere.

Det hender vi framstiller Kirken som Jesu valgkamporganisasjon. Som Jesu gode hjelpere søker vi å legge til rette for at mennesker velger Jesus. Ord som strategi og nettverksbygging har for lengst vunnet innpass i det indrekirkelige språk. Med iver forsvarer vi Herren mot saklige og usaklige angrep og framstår til tider som våpendragere for en maktkandidat. I så måte går vi inn i en lang og tung tradisjon som startet allerede hos de første disiplene. Peter trakk sverd i Getsemane. Og før den tid hadde de gjort sitt beste for å beskytte han mot slitsomme tiggere og innpåslitne mødre med små barn.

Men aller vanskeligst var det vel når de følte at de måtte forsvare Jesus mot seg selv. Han førte nemlig ingen god valgkamp. Gjorde han tegn og under, innkalte han ikke pressen, men påla de som ble helbredet taushetsplikt. Ble tilhengerskaren for stor, stakk han til fjells. Viste folket begeistring over hans forkynnelse, kunne han plutselig slå om og gi dem beske formaninger som ikke var egnet til å klø noen i øret. Det er kanskje ikke så rart at Judas Iskariot til slutt vendte han ryggen. Det rare er at ikke flere av de 12 gjorde det samme.

Mot slutten av det sjette kapittel hos evangelisten Johannes er Jesu skrøpelige valgkamporganisasjon samlet. Det er ikke vanskelig å fornemme motløsheten. Jesus har gått for langt, igjen. Han nekter å ri på noen slags medgangsbølge og registrerer at mange har

trukket seg bort og valgt andre partier. Han vet hvorfor. Han har nettopp talt til folket om at det han skal gi dem å spise overgår det Moses skaffet til veie i ørkenen. Han har sagt at det er ved å spise *ham*, mannen fra Nasaret, at folket skal ha liv i evighet. Det er for drøyt. Å følge Jesus er ikke å gå fra seier til seier. Å følge etter Jesus er å gå etter sannhet og barmhjertighet, hva det enn måtte innebære i hver enkelt av dagens timer. Han har trolig forståelse for at folk forsvinner og jeg synes jeg hører en uvant forsiktighet i stemmen når han spør: «Vil også dere gå bort?» Men noen fulgte ham videre, fordi de trodde og visste at han var Guds Hellige. Og slik er Ordet om barmhjertighet og overgivelse brakt videre helt til oss.

Jesus søker ikke makten. Han er ikke kandidat til et valg, og vi er ikke kalt til å være hans våpendragere eller forsvarere. Han sier: «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere.» Valget er allerede foretatt, for Jesus har valgt kjærligheten framfor makten, overgivelsen framfor opphøyelsen. For Jesus innebar det å bevege seg bort fra makten. Men da han valgte bort makten, valgte han deg i stedet. Gjennom barmhjertighet og overgivelse åpner han Guds rike.